

CORRECTIEBELEID

Versie 2.1

Uitsluitend voor intern gebruik

30 maart 2011

1. Context

In de visie van de Belastingdienst past het niet om aan belastingplichtige een belastingaanslag naar aanleiding van positieve¹ correcties (op de grondslag) op te leggen, die slechts een "gering bedrag" aan te betalen belasting inhoudt. Hier kan gesproken worden van een bepaalde irritatiegrens bij belastingplichtige die invloed kan hebben op zijn compliant gedrag. Zeker als het "bedrag" voor de belastingplichtige in geen verhouding staat tot de administratieve gevolgen van de correcties.

Tevens moet ook in ogenschouw worden genomen, de verhouding tussen de kosten van het opleggen van een aanslag sec en de opbrengst. Hier zou kunnen worden tegengeworpen dat dit in strijd is met het rechtvaardigheids- en gelijkheidsbeginsel. Het rechtvaardigheidsbeginsel kan worden weerlegd met een verwijzing naar artikel 9.4 Wet IB 2001 waarin wettelijk is geregeld dat voor specifiek omschreven situaties, gekoppeld aan een bepaald bedrag, ook geen aanslag wordt opgelegd.

Een "correctiebeleid" dat uitsluitend uitgaat van een te betalen minimum bedrag aan belasting als resultante van een besluitvormingsproces, ongeacht de belastingplichtige/-schuldige, wordt niet in strijd geacht met het gelijkheidsbeginsel. Wel moet dat bedrag, ongeacht het middel, gekoppeld zijn aan een bepaald tijdvak.

2. Correctiebeleid

Een bedrag van niet meer dan € 225 kan als een "gering bedrag" beschouwd worden. Op basis hiervan geldt het volgende correctiebeleid:²

1. Een te hanteren bedrag aan (minimaal) te betalen belasting naar aanleiding van correcties van € 225 per individuele belastingaanslag, dus per middel en belastingplichtige;
2. Negatieve correcties in het voordeel van belastingplichtige worden altijd aangebracht³;
3. Het te hanteren bedrag bij een inkomenscorrectie bedraagt € 500;
4. Het te hanteren bedrag bij een navordering bedraagt € 450 (c.q. € 1.000 inkomen), behoudens in gevallen waarin sprake is van kwade trouw of repeterende onjuistheden. Dit conform de toezegging in 2009 aan de Tweede Kamer in het kader van de discussie over het 'nieuw feit';
5. Het te hanteren bedrag bij accijnzen is € 225 per kalenderjaar bij maandaangiften, € 50 per aangifte bij weekaangiften, € 10 per aangifte bij dagaangiften;
6. Het te hanteren bedrag bij de loonheffingen is € 225 per kalenderjaar bij correcties op collectief niveau. Bij correcties op nominatief niveau – voor zover sprake is van financiële gegevens – geldt een grensbedrag van € 13⁴ op jaarbasis per werknemer. Als de financiële gegevens op jaarbasis per werknemer minder dan € 13 heffing bedragen, dan hoeft de werkgever geen nominatieve correcties aan te leveren mits hij wel de financiële verplichting voldoet. Correcties op jaarbasis van minder dan € 225 worden niet doorgevoerd;
7. Boven de € 225,- kan sprake zijn van een correctie van relatief geringe omvang. Op grond van zijn professional judgement bepaalt de (controle)medewerker of hiervan sprake is en of het achterwege laten van de correctie past binnen de doelstellingen van de Belastingdienst, zoals het voorkomen van irritaties⁵. De medewerker pleegt daartoe collegiaal overleg met een M1'er of een door deze M1'er⁶ aangewezen ter zake deskundige gesprekspartner en legt dit overleg traceerbaar vast;
8. Op grond van zijn professional judgement beoordeelt de medewerker of zodra in één van de behandelde jaren de correctiegrens wordt overschreden, ook de andere behandelde jaren gecorrigeerd moeten worden. Een correctie van relatief geringe omvang kan in dit geval een

¹ Positief vanuit de fiscus gezien, resulterend in een aan de ontvanger te betalen of af te dragen bedrag. Positief hier ook in de zin van een positief saldo van positieve en negatieve correcties.

² Uitgezonderd hiervan zijn de rechten bij in- en uitvoer, de correctiegrens van deze rechten is wettelijk bepaald.

³ Negatief hier ook in de zin van een negatief saldo van positieve en negatieve correcties.

⁴ Dit is het bedrag genoemd in artikel 9.4, vijfde lid, van de Wet IB 2001 (voor 2009 en 2010 € 14).

⁵ Zie §1 Context. Het achterwege laten van een correctie vraagt ook om een motivering. Dit argument van de motiveringsplicht zal nog sterker worden als dit correctiebeleid toch extern – bijv. op grond van de Wet openbaarheid bestuur – bekend wordt.

⁶ Het MT van de Belastingdienst hecht er waarde aan dat de verantwoordelijkheid hier belegd wordt bij het MT van de Belastingdienstregio om op dit vlak eenheid van beleid en uitvoering te waarborgen.

argument zijn om de correctie achterwege te laten;

9. In die gevallen dat belastingplichtige inspeelt op dit interne correctiebeleid is het mogelijk dat hiervan afgeweken kan worden. Bijvoorbeeld dat de belastingplichtige door het verstrekken van onjuiste gegevens inspeelt op het correctiebeleid.

In een werkinstructie zal bovenstaand correctiebeleid zoveel mogelijk nader uitgewerkt worden voor de verschillende middelen.

Instructie Correctiebeleid

Behorende bij de Notitie Correctiebeleid dd 19 november 2010 (vs. 2.0)
Geactualiseerd 30 maart 2011 (vs. 2.1)

1. Inleiding

De Procesportefeuille Handhaving heeft op 10 mei 2010 kaders vastgesteld voor het door de Belastingdienst te hanteren correctiebeleid. Met dit correctiebeleid is het jarenlange onderscheid tussen de correctiegrenzen voor de kantoortoets (m.n. IH niet-winst) en de veldtoets (o.a. IH, Vpb, LH, OB) weggenomen. Een nadere invulling is er bovendien gekomen voor het middel accijns, waar tot nu toe geen correctiegrenzen werden gehanteerd.

In deze instructie wordt eerst het waarom van het bestaan van een correctiebeleid toegelicht (paragraaf 2), vervolgens de vastgestelde kaders (paragraaf 3). De kaders zijn in deze instructie uitgewerkt middels een toelichting en, daar waar nodig, voorzien van voorbeelden (paragraaf 4).

Enkele bijzondere situaties ten aanzien van het correctiebeleid worden afzonderlijk besproken (paragraaf 5).

Dit document is geclassificeerd als een "interne werkinstructie" en niet bestemd voor publicatie (paragraaf 6).

2. Waarom correctiebeleid

"In het werk draait het om compliance", zegt het Bedrijfsplan Belastingdienst 2007-2011. En verder: "Duidelijk werd ook dat compliance niet alleen wordt verkregen met repressieve, corrigerende en bestraffende maatregelen. Het handhavingpalet van de Belastingdienst moet daarom worden verbreed. Daarnaast is onze grondhouding veranderd. We willen opereren op basis van wederzijds vertrouwen, waarbij transparantie en begrip de belangrijke peilers zijn. Natuurlijk zal niet iedere belastingplichtige van goede wil zijn of zich altijd compliant gedragen. Dan is gepaste actie vereist".

In deze visie past het niet om aan belastingplichtige een belastingaanslag *n.a.v. positieve¹ correcties* (op de grondslag) op te leggen, welke slechts een "gering bedrag" aan te betalen belasting inhoudt. Hier kan gesproken worden van een bepaalde irritatiegrens bij belastingplichtige welke invloed kan hebben op zijn compliant gedrag. Zeker als het "bedrag" voor de belastingplichtige in geen verhouding staat tot de administratieve gevolgen van de correcties.

Anderzijds moet ook in ogenschouw worden genomen, de verhouding tussen de kosten van het opleggen van een aanslag *sec* en de opbrengst. Hier zou kunnen worden tegengeworpen, dat dit in strijd is met het rechtvaardigheids- en gelijkheidsbeginsel.

Het rechtvaardigheidsbeginsel kan worden weerlegd met een verwijzing naar artikel 9.4 Wet IB 2001 waarin wettelijk is geregeld dat voor specifiek omschreven situaties, gekoppeld aan een bepaald bedrag, ook geen aanslag wordt opgelegd.

Bovendien hanteert de Belastingdienst al sinds jaar en dag een correctiebeleid dat erop neerkomt dat hij kleine bedragen "laat zitten".

Het gelijkheidsbeginsel is in artikel 1 van de Grondwet (GW) opgenomen: 'Allen die zich in Nederland bevinden, worden in gelijke gevallen gelijk behandeld.' Bij toetsing aan het gelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijke bestuur zal de rechter eerst moeten vaststellen of de regeling een ongelijke behandeling van gelijke gevallen inhoudt. Is daarvan sprake dan moet hij vervolgens oordelen of voor die ongelijke behandeling een objectieve en redelijke rechtvaardiging bestaat.

¹ Positief vanuit de fiscus gezien, resulterend in een aan de ontvanger te betalen of af te dragen bedrag. Positief hier ook in de zin van een positief saldo van positieve en negatieve correcties.

Een "correctiebeleid" dat uitsluitend uitgaat van een te betalen minimum bedrag aan belasting als resultante van een besluitvormingsproces, ongeacht de belastingplichtige/-schuldige, wordt niet in strijd geacht met het gelijkheidsbeginsel.

3. Wat is het beleid

Voor het correctiebeleid² gelden de volgende dwingende kaders:

1. Een te hanteren bedrag aan (minimaal) te betalen belasting naar aanleiding van correcties van € 225 per individuele belastingaanslag, dus per middel en belastingplichtige;
2. Negatieve correcties in het voordeel van belastingplichtige worden altijd aangebracht³;
3. Het te hanteren bedrag bij een inkomenscorrectie bedraagt € 500;
4. Het te hanteren bedrag bij een navordering bedraagt € 450 (c.q. € 1.000 inkomen), behoudens in gevallen waarin sprake is van kwade trouw of repeterende onjuistheden. Dit conform de toezegging in 2009 aan de Tweede Kamer in het kader van de discussie over het 'nieuw feit';
5. Het te hanteren bedrag bij accijnzen is € 225 per kalenderjaar bij maandaangiften, € 50 per aangifte bij weekaangiften, € 10 per aangifte bij dagaangiften;
6. Het te hanteren bedrag bij de loonheffingen is € 225 per kalenderjaar bij correcties op collectief niveau. Bij correcties op nominatief niveau – voor zover sprake is van financiële gegevens – geldt een grensbedrag van € 13 op jaarbasis per werknemer (voor 2009 en 2010 € 14). Als de financiële gegevens op jaarbasis per werknemer minder dan € 13 heffing bedragen, dan hoeft de werkgever geen nominatieve correcties aan te leveren mits hij wel de financiële verplichting voldoet. Correcties op jaarbasis van minder dan € 225 worden niet doorgevoerd;
7. Boven de € 225,- kan sprake zijn van een correctie van relatief geringe omvang. Op grond van zijn professional judgement bepaalt de (controle)medewerker of hiervan sprake is en of het achterwege laten van de correctie past binnen de doelstellingen van de Belastingdienst, zoals het voorkomen van irritaties⁴. De medewerker pleegt daartoe collegiaal overleg met een M1'er of een door deze M1'er aangewezen ter zake deskundige gesprekspartner en legt dit overleg traceerbaar vast;
8. Op grond van zijn professional judgement beoordeelt de medewerker of zodra in één van de behandelde jaren de correctiegrens wordt overschreden, ook de andere behandelde jaren gecorrigeerd moeten worden. Een correctie van relatief geringe omvang kan in dit geval een argument zijn om de correctie achterwege te laten;
9. In die gevallen dat belastingplichtige inspeelt op dit interne correctiebeleid is het mogelijk dat hiervan afgeweken kan worden. Bijvoorbeeld dat de belastingplichtige door het verstrekken van onjuiste gegevens inspeelt op het correctiebeleid.

4. Toelichting kaders correctiebeleid

1. Een te hanteren bedrag aan (minimaal) te betalen belasting naar aanleiding van correcties van € 225 per individuele belastingaanslag, dus per middel en belastingplichtige;

Hier komt naar voren dat dit correctiebeleid niet ziet op de individuele correcties maar op het eindresultaat van een geheel behandelproces met correcties, dat tot uitdrukking komt in een belastingaanslag met een te betalen bedrag aan belasting.

Voor dit beleid wordt een bedrag per kalenderjaar van te betalen belasting van niet meer dan € 225,- een "gering bedrag" geacht⁵.

Keerzijde van deze duidelijke/harde grens is dat geen rekening wordt gehouden met de hoogte van iemands inkomen of het al jarenlang vertoonde compliante gedrag.

² Uitgezonderd hiervan zijn de rechten bij in- en uitvoer, de correctiegrens van deze rechten is wettelijk bepaald.

³ Negatief hier ook in de zin van een negatief saldo van positieve en negatieve correcties.

⁴ Zie §1 Context. Het achterwege laten van een correctie vraagt ook om een motivering. Dit argument van de motiveringsplicht zal nog sterker worden als dit correctiebeleid toch extern – bijv. op grond van de Wet openbaarheid bestuur – bekend wordt.

⁵ Uiteraard bestaat de mogelijkheid dat in de toekomst wellicht dit bedrag wordt verhoogd.

Een belangrijk punt is hier het moment waarop getoetst wordt aan dit correctiebedrag. Dat is eerst aan het **einde van het behandelproces**, zoals een boekenonderzoek of het vaststellen van een belastingaanslag. Met andere woorden, het "correctiebedrag" heeft geen enkele invloed op de voorgaande beslissingen in het gehele besluitvormingsproces dat uiteindelijk leidt tot een belastingaanslag. Binnen dat besluitvormingsproces geldt (voor zover mogelijk) de beleids- en beoordelingsvrijheid (freies Ermessen) van de inspecteur. De uiteindelijke resultante van dat gehele proces wordt eerst dan, nogmaals aan het eind van dat gehele proces, getoetst aan het hier genoemde correctiebedrag. Er vindt dus geen toetsing plaats per correctie maar aan de totale som van eventueel aan te brengen (positieve en negatieve) correcties, de resultante van het behandelproces.

Boven het bedrag van € 225,- wordt het aan het professional judgement van de (controle)medewerker overgelaten of dit past binnen de doelstellingen van de Belastingdienst. Hier wordt verder verwezen naar punt 7.

Het gaat bij dit beleid dus om de afzonderlijke belastingaanslagen (1), die per middel (2) aan een belastingplichtige (3) worden opgelegd. In deze volgorde.

2. Negatieve correcties in het voordeel van belastingplichtige worden altijd aangebracht.

Het is in tegenspraak met de doelstelling van het correctiebeleid, het voorkomen van irritatie bij de belastingplichtige, om ook bij negatieve correcties een minimum terug te betalen/geven bedrag te hanteren.

Bedraagt dus de som van eventueel positief en negatief aan te brengen correcties een negatief bedrag, dan wordt deze negatieve correctie altijd aangebracht. Ook al bedraagt deze minder dan € 225.

3. Het te hanteren bedrag bij een inkomenscorrectie bedraagt € 500 (belastingbedrag € 225);

Dit bedrag is berekend vanuit het correctiebedrag van € 225, hanterend het maximale IB-tarief en vervolgens een afronding naar boven ten gunste van belastingplichtige. Het IB-tarief is hier gehanteerd omdat toepassing van dit correctiebeleid zich vooral zal voordoen bij de doelgroep particulieren en ondernemers in het kleinbedrijf/ZZZP-ers. Naast hetgeen is vermeld onder 1 en onder dit punt, is er geen verdere onderbouwing voor dit bedrag.

Waar in deze instructie gesproken wordt van een "inkomenscorrectie", wordt daaronder tevens begrepen een correctie op de aangifte Vennootschapsbelasting.

4. Het te hanteren bedrag bij een navorderingsaanslag bedraagt € 450 (c.q. € 1.000 inkomen);

Dit is conform de toezegging in 2009 aan de Tweede Kamer in het kader van de discussie over het 'nieuw feit'. Omdat de "navordering" ook als een zwaarder middel wordt gezien, geldt hier een hogere drempel.

4a. Het te hanteren bedrag bij een naheffingsaanslag bedraagt € 225;

Voor naheffingsaanslagen, zoals voor de Omzetbelasting en de Loonheffing, geldt de hoofdregel van een te hanteren bedrag van € 225 per kalenderjaar.

5. Het te hanteren bedrag bij accijnzen is € 225 per kalenderjaar bij maandaangiften, € 50 per aangifte bij weekaangiften, € 10 per aangifte bij dagaangiften;

Uitgangspunt is ook hier het bedrag van € 225 per kalenderjaar. Op voorstel van de Douane is het jaarbedrag verbijzonderd naar maand-, week- en dagaangiften.

6. Het te hanteren bedrag bij de loonheffingen is € 225 per kalenderjaar bij correcties op

collectief niveau. Bij correcties op nominatief niveau – voor zover sprake is van financiële gegevens – geldt een grensbedrag van € 13 op jaarbasis per werknemer (voor 2009 en 2010 € 14). Als de financiële gegevens op jaarbasis per werknemer minder dan € 13 heffing bedragen, dan hoeft de werkgever geen nominatieve correcties aan te leveren mits hij wel de financiële verplichting voldoet. Correcties op jaarbasis van minder dan € 225 worden niet doorgevoerd;

Het bedrag van € 225 per kalenderjaar is hier verbijzonderd naar € 13⁶ per werknemer op basis van het besluit CPP 2008/1230M.

Dat besluit keurt goed dat werkgevers bepaalde kleine teruggaven niet in de loonadministratie verwerken. Dat betreft de teruggaaf van de inkomensafhankelijke bijdrage Zorgverzekeringswet en de teruggaaf van de premies werknemersverzekeringen. Daarnaast mogen werkgevers (het bedrag van) die kleine teruggaven netto doorbetalen aan hun werknemers. Ongeacht de hoogte van het bedrag hoeft de werkgever de teruggaaf inkomensafhankelijke bijdrage Zorgverzekeringswet niet in de loonadministratie te verwerken. Daarbij geldt als voorwaarde dat hij het gehele bedrag van de teruggaaf netto aan de werknemer betaalt.

Met betrekking tot naheffingen zegt dit besluit:

De hiervoor genoemde doelmatigheidsgrens kan ook een rol spelen in geval van naheffingen. Het is mogelijk dat de werkgever of de inspecteur constateert dat de werkgever een te lage afdracht heeft verricht of een te hoge teruggaaf heeft ontvangen. Voor dergelijke situaties heb ik eerder goedgekeurd dat in bepaalde gevallen een correctieverplichting op werknemersniveau achterwege kan blijven (zie hiervoor mijn beleidsbesluit van 14 mei 2007, nr. CPP2007/480M, Stcrt. nr. 136, onderdeel 2⁷). Op grond van die goedkeuring zijn correctieberichten op werknemersniveau in elk geval niet nodig voor zover het gaat om een naheffing tot en met € 13 per werknemer per kalenderjaar. Deze beoordeling vindt plaats per naheffingsaanslag.

7. Boven de € 225,- kan sprake zijn van een correctie van relatief geringe omvang. Op grond van zijn professional judgement⁸ bepaalt de (controle)medewerker of hiervan sprake is en of het achterwege laten van de correctie past binnen de doelstellingen van de Belastingdienst, zoals het voorkomen van irritaties⁹. De medewerker pleegt daartoe collegiaal overleg met een M1-er of door deze M1-er aangewezen ter zake deskundige gesprekspartner (b.v. de vakgroepcoördinator) en legt dit overleg traceerbaar vast;

Bij een correctie van € 10.000 bij een multinationale onderneming zal gesproken kunnen worden van een correctie van relatief geringe omvang, maar is dat bij een onderneming in het MKB of ZZP-er eerder een correctie van substantiële omvang.

Bij de hier bedoelde correctie van boven de € 225 bepaalt de (controle)medewerker op basis van zijn professional judgement of sprake is van een correctie van relatief geringe omvang en of het achterwege laten van de correctie past binnen de doelstellingen van de Belastingdienst, zoals het voorkomen van irritaties. Wel geldt voor zijn beslissing het vereiste dat hij hierover vooraf overleg pleegt met een M1-er of door deze M1-er aangewezen ter zake deskundige gesprekspartner (b.v. de vakgroep- of middelcoördinator en/of leidinggevende). Het MT van de Belastingdienst hecht er waarde aan dat de verantwoordelijkheid hier belegd wordt bij het MT van de Belastingdienstregio om op dit vlak eenheid van beleid en uitvoering te waarborgen. Het is aan de regio's en/of kantoren om aan dit vereiste vooroverleg vorm en niveau te geven. Uiteraard vindt van een dergelijk overleg en de daaruit voortkomende beslissing een gedegen vastlegging plaats in het (elektronische) dossier van de betreffende belastingplichtige.

8. Op grond van zijn professional judgement beoordeelt de medewerker of zodra in één van de behandelde jaren de correctiegrens wordt overschreden, ook de andere behandelde jaren gecorrigeerd moeten worden. Een correctie van relatief geringe omvang kan in dit geval een

⁶ Dit is het bedrag genoemd in artikel 9.4, vijfde lid, van de Wet IB 2001 (voor 2009 en 2010 € 14).

⁷ Dit besluit is geactualiseerd/ingetrokken bij het Besluit van 8 maart 2010, nr. DGB2010/565M, Stcrt. 2010, 3990.

⁸ Niet te verwarren met freies Ermessen wat verband houdt met de beslissruimte die de inspecteur heeft binnen wet, regelgeving en jurisprudentie en met in achtname van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

⁹ Zie context. Het achterwege laten van een correctie vraagt ook om een motivering. Dit argument van de motiveringsplicht zal nog sterker worden als dit correctiebeleid toch extern bekend wordt.

argument zijn om de correctie achterwege te laten;

Dit kader zal zich hoofdzakelijk voordoen als er sprake is van een boekenonderzoek dat zich over meerdere (kalender-)jaren uitstrekt. Ter illustratie de volgende twee (simpele) voorbeelden:

Onderneming MKB, geen personeel, meewerkende partner, aangiften IB:

<i>Jaar, correctie in te betalen belasting</i>	<i>Voorbeeld A</i>	<i>Voorbeeld B</i>
<i>Jaar 1, reeds vastgesteld, navordering</i>	300,00	1000,00
<i>Jaar 2, reeds vastgesteld, navordering</i>	500,00	2000,00
<i>Jaar 3, openstaande aangifte IB</i>	200,00	175,00
<i>Totaal</i>	<i>1.000,00</i>	<i>3.175,00</i>

Zoals onder 1 is aangegeven, is het correctiebedrag van € 225 (resp. € 450 bij navordering) per kalenderjaar. In voorbeeld A blijven de jaren 1 en 3 onder dit bedrag, zodat een correctie achterwege gelaten mag worden, maar is de correctie van jaar 2 boven de norm en **moet** worden aangebracht. In principe, zie hierna. Het wordt nu aan het professional judgement van de controlemedewerker overgelaten of de correcties van de jaren 1 en 3 ook worden aangebracht. Onderdeel van zijn beslissing kan zijn de toepassing van artikel 64 AWR (de doelmatigheidsbepaling) waarbij het geheel aan correcties aangebracht wordt in de vast te stellen aanslag over jaar 3. Verder zal hij daarbij in zijn overwegingen als professional betrekken het antwoord op de vraag of bij deze onderneming sprake is van correcties van relatief geringe omvang, zowel wat betreft jaar 2 als over het in het voorbeeld opgenomen totaalbedrag van € 1.000. In dit geval pleegt hij het overleg zoals genoemd onder punt 7.

In voorbeeld B is sprake van een enigszins omgekeerde situatie. Alleen het jaar 3 blijft onder het bedrag van € 225 en hoeft niet te worden aangebracht. De correcties over de jaren 1 en 2 **moeten** worden aangebracht. Of de correctie van jaar 3 toch wordt aangebracht is aan het professional judgement van de (controle-)medewerker. Daarbij vinden gelijke overwegingen plaats als bij voorbeeld A genoemd.

9. In die gevallen dat belastingplichtige inspeelt op dit interne correctiebeleid is het mogelijk dat hiervan afgeweken kan worden. Bijvoorbeeld dat de belastingplichtige door het verstrekken van onjuiste gegevens inspeelt op het correctiebeleid.

Hoewel dit een interne instructie is, kan door de toepassing het gevolg zijn dat dit correctiebeleid algemeen bekend wordt. Belastingplichtigen en/of hun adviseurs zouden hierop bewust kunnen inspelen door hun aangiften zodanig in te vullen dat aan te brengen correcties steeds net onder de € 225 te betalen belasting blijven. Als bij de behandeling van de aangiften van een dergelijk handelen blijkt, worden ook de correcties onder de € 225 aangebracht.

5. Diverse onderwerpen correctiebeleid

Gevolg correcties bij de partner

In het geval van onvolledig aangeven of te veel in aftrek brengen van bestanddelen die gemeenschappelijk zijn met de partner worden correcties op het inkomen niet aangebracht als zij minder bedragen dan € 500. Deze correctiegrens is van toepassing op het bedrag vóór verdeling. Vervolgens moet worden verdeeld volgens de verdeling die door belastingplichtigen is toegepast op het betreffende gemeenschappelijke inkomensbestanddeel. Dit betekent dat als de correctie vóór de verdeling bovengenoemd bedrag overschrijdt, bij beide partners de correctie aangebracht moet worden.

Voorbeeld

Fiscale partners A en B hebben gezamenlijk een eigen woning. Het saldo van de inkomsten en aftrekposten van de eigen woning bedraagt -/- € 12.000. De verdeling tussen beide partners is 50/50%. Bij het beoordelen van de aangifte van A blijkt dat het eigenwoningforfait te laag is aangegeven. Het forfait moet met € 600 positief gecorrigeerd worden. Hoewel de correctie in de aangifte van A € 300 (50%) betreft, wordt deze correctie wel aangebracht omdat het bedrag voor verdeling € 600 betreft. De aangifte van B wordt op gelijke

wijze gecorrigeerd.

Bij een inkomenscorrectie (van € 500 of meer) bij de ene partner die gevolgen heeft op de van toepassing zijnde drempels van aftrekposten bij de andere partner, geldt een grens van € 40 (voorheen was dit € 15). Een correctie op drempels van aftrekposten bij de andere partner wordt dus aangebracht als deze € 40 of meer bedraagt. Wanneer de grens van € 40 niet wordt overschreden, wordt van de (niet aan te brengen) correctie wél mededeling aan de betreffende belastingplichtige gedaan.

Voorbeeld

Fiscale partners A en B hebben gezamenlijk een eigen woning. Het saldo van de inkomsten en aftrekposten van de eigen woning bedraagt +/- € 12.000. De verdeling tussen beide partners is 100/0%. B trekt in haar aangifte buitengewone uitgaven af voor een bedrag van € 200 (hierbij is rekening gehouden met een drempel van € 2.000). A trekt geen buitengewone uitgaven af.

Bij het beoordelen van de aangifte van A blijkt dat het eigenwoningforfait te laag is aangegeven. Het forfait moet met € 600 positief gecorrigeerd worden. Hoewel dit een correctie betreft bij A, betekent dit wel dat het gezamenlijke bedrag van de verzamelinkomens van A en B hierdoor verhoogd wordt met € 600. Dit heeft tot gevolg dat de drempel voor buitengewone uitgaven verhoogd moet worden met ca. € 70. Deze correctie overschrijdt de grens van € 40 voor het aanbrengen van een correctie bij B.

Gevolgen voor doorwerkende correcties naar Zvw

Op het moment dat een correctie wordt aangebracht in bijvoorbeeld de aangifte inkomstenbelasting, betekent dat veelal ook een wijziging in de grondslagen die bepalend zijn voor de aanslag inkomensafhankelijke bijdrage Zorgverzekeringswet (Zvw). Het is niet voor de hand liggend voor deze aanslag vervolgens opnieuw te beoordelen of de correctiegrens wordt overschreden.

Speciale acties en afspraken met andere Bestuursorganen

Op de hoofdregel is uitzondering mogelijk als de correctie plaatsvindt in het kader van een speciale actie. In dat geval wordt in overleg op landelijk niveau het betreffende actiepoint en het daaraan gekoppelde (afwijkende) correctiebeleid vastgelegd.

Deze uitzondering geldt eveneens bij een meer structurele landelijke samenwerking met andere bestuursorganen op basis van een overeenkomst of convenant, waarbij afspraken zijn gemaakt omtrent het correctieniveau ten aanzien van de subjecten waarop die samenwerking ziet.

Gevolgen voor authentieke inkomsten

Het correctiebeleid heeft tot gevolg dat de Belastingdienst in bepaalde gevallen het inkomen op een lager niveau vaststelt dan feitelijk (vanwege de controle) is geconstateerd¹⁰. Dat heeft gevolgen voor het authentieke inkomen (Basisregistratie inkomen) en daardoor ook voor inkomensafhankelijke bijdragen, zoals toeslagen¹¹ en studiefinanciering. Wanneer een belastingplichtige die tevens een toeslag krijgt in het fiscale toezicht wordt betrokken nemen we in dit soort situaties op de koop toe dat hij - naast een belastingvoordeeltje - ook te veel aan toeslag krijgt en houdt. Met de Staatssecretaris is afgestemd dat dit gevolg aanvaardbaar wordt geacht.

Van de Belastingdienst kan niet gevegd kan worden dat hij een kleine correctie doorvoert die relatief grote gevolgen heeft die niet in verhouding staan tot het bedrag van de correctie. Het correctiebeleid sluit aan bij het uitgangspunt dat de Belastingdienst in het toezicht de 100%- filosofie niet huldigt, maar zijn toezicht baseert op risicoanalyse. Het wel verdisconteren van de gevolgen van de correctiegrens met het oog op inkomensafhankelijke bijdragen zou dan ook leiden tot ongelijke

¹⁰ Uiteraard is het aantal gevallen waarin de facto sprake is van een hoger inkomen veel hoger. Op basis van het beleid dat alleen aangiffen worden gecontroleerd die vallen binnen de parameters van de uitworp zien we die gevallen niet en wordt het authentieke inkomen direct afgeleid van het aangegeven inkomen.

¹¹ Het laten zitten van 500 euro aan inkomen heeft voor de zorgtoeslag, het kindgebonden budget en de kinderopvangtoeslag nauwelijks effecten. Alleen voor de huurtoeslag kan het gevolgen hebben vanwege de abrupte afbouw ervan. Evenwel geldt dat de huurtoeslagpopulatie nauwelijks in het toezicht zal worden betrokken (meer dan 50% doet geen aangifte voor de IB).

behandeling t.o.v. de grote groep die vanwege de risicoanalyse buiten het concrete toezicht blijft. Bovendien is het beginsel "eenheid in beleid en uitvoering" gediend met een duidelijke interne correctiegrens.

6. Openbaarheid

De achtergrond van dit correctiebeleid is het verkrijgen van duidelijkheid in de praktijk van het toezicht. Het toepassen van dit beleid is enerzijds irritatie te voorkomen bij belastingplichtige die invloed kan hebben op zijn compliant gedrag, en anderzijds ook nodig in het licht van de efficiency: de administratieve gevolgen van een kleine correctie wegen niet op tegen het belastingbedrag dat gemoeid is met de correctie. Uiteraard is het beleid niet absoluut. Zo geldt de regel niet voor belastingplichtigen die te kwader trouw zijn door steeds een lager inkomen op te geven binnen de grenzen van het correctiebeleid.

Dit correctiebeleid is daarmee intern beleid en wordt niet extern gecommuniceerd op basis van de Wet openbaarheid van bestuur (WOB), artikel 10, tweede lid,
letter b. de economische of financiële belangen van de Staat en de andere publiekrechtelijke lichamen;
letter d. inspectie, controle en toezicht door bestuursorganen.

Een eventueel verzoek om openbaarmaking van het correctiebeleid op basis van de WOB moet op bovenstaande gronden dan ook worden afgewezen

Bijlage: Wat was het beleid?

In de Directieraad Belastingdienst van 18 februari 1999 is een nota Correctiebeleid Ondernemingen geaccordeerd¹². In die directieraad is tevens besloten het correctiebeleid op te nemen in de Handleidingen kantoortoetsing.

In de Handreiking Heffen¹³ 2001, waarin een verwijzing naar die nota, staat onder meer het volgende vermeld:

"Indien ten aanzien van enig middel waarbij in het kader van een toetsing in beginsel behoort te worden gecorrigeerd, de f 1000 grens (deze grens is gelijk te stellen met f 500 aan belastingopbrengst) naar boven wordt overschreden, dienen de correcties steeds worden 'doorgetrokken' naar de andere middelen/belastingplichtigen van de betreffende entiteit, zij het onder de volgende voorwaarde: Per individuele aanslag (incl. navorderings- of naheffingsaanslag) dient een correctie altijd meer dan f 150,- aan belastingopbrengst (excl. boeten en heffingsrente) tot gevolg te hebben....."

De nota Correctiebeleid Ondernemingen ziet dus op zowel kantoortoets als veldtoets en zowel op aangiftebelastingen als op aanslagbelastingen.

In de Handreiking Heffen 2002 is opgenomen dat het beleid correctiegrenzen in opdracht van de directeuren Particulieren en Ondernemingen Noord/Zuid geactualiseerd is in verband met de Belastingherziening 2001. Ook voor 2003 wordt de algemene f 1.000- grens = € 450 (of €225 aan belastingopbrengst) nog steeds gehanteerd voor alle middelen.

In hoofdstuk 8.5 van de Handreiking Heffen 2005 (in de Handreiking Heffen 2007 wordt naar de Handreiking Heffen 2005 verwezen) is het correctiebeleid voor de heffing voor de aanslagbelastingen opgenomen. Het bedrag wijkt dit niet af van 2002 en 2003. Zowel het boekenonderzoek als de aangiftebelastingen komen in het beschreven correctiebeleid in deze handreiking niet voor.

De conclusie kan worden getrokken dat, voor zover er sprake is van correctiebeleid, het beleid op dit punt zeer fragmentarisch en niet naar het huidige moment was geactualiseerd.

¹² Deze nota is in zijn originele vorm niet te traceren, de neerslag daarvan wel in de diverse handreikingen.

¹³ Opvolger van eerder genoemde handleidingen.

memo

Correctiebeleid: "Professional judgement" geprofessionaliseerd

Inleiding

In het correctiebeleid spelen, waar het gaat om de mogelijkheid om van de standaard correctiegrenzen af te wijken, de begrippen "professional judgement" en "relatief geringe omvang" een belangrijke rol. Team Vaktechniek rekent het tot zijn taak nadere invulling te geven aan deze begrippen.

In dit memo worden deze begrippen nader ingevuld, waarbij de relatie wordt gelegd naar de bestaande regelgeving. Dit memo geeft de leidraad voor het toepassen van "professional judgement" en "relatief geringe omvang". Voor een leidraad geldt het credo 'pas toe of leg uit'.

De Belastingdienst stuurt op compliance; belangrijke uitgangspunten daarbij zijn aanvaardbare aangiften¹ en responsief handhaven. De Belastingdienst beïnvloedt het regelnavend gedrag van subjecten positief, waar mogelijk acteert hij voordat de fout wordt gemaakt en probeert hij een gemaakte fout zo snel mogelijk te herstellen². Dit doet hij vanuit het geloof dat dit de regelnaving door burgers en bedrijven (subjecten) positief beïnvloedt.

Uit onderzoek³ komt naar voren dat legitimiteit en moraliteit van belang zijn voor regelnaving. Daarbij kan gedacht worden aan aspecten als betrouwbaarheid, rechtvaardigheid en geloofwaardigheid. Mensen leven regels na wanneer ze worden gezien als legitiem en in lijn zijn met hun eigen beelden van goed en slecht. Procedurele rechtvaardigheid speelt daarin een belangrijke rol.

We maken in ons werk gebruik van het freies Ermessen⁴ dat we binnen vaktechnische grenzen hebben, om een zo optimaal mogelijk effect te bereiken in doelmatigheid en rechtvaardigheid. Waar we in ons toezicht of bij de rechts-toepassing echter fouten constateren, moeten we (laten) corrigeren, conform het geldende correctiebeleid. Bij het correctiebeleid gaat het voor alle duidelijkheid om het bedrag aan het einde van het behandelproces, zoals een boekenonderzoek of het vaststellen van een belastingaanslag⁵. Dit doen we onder meer omdat de

¹ Een aanvaardbare aangifte voldoet aan wet- en regelgeving en is vrij van materiële fouten.

² Zie ook de beweging in het MLTP naar de "voorkant van het proces". Of, vrij naar Johan Cruijff: "voordat ik die fout maak, maak ik hem niet"...

³ Tyler, Tom R., 2006, *Why people obey the law*

⁴ Zie het memo "freies Ermessen en andere ruimte voor de uitvoering" van 14 januari 2010 van Persoonsgegevens

⁵ Met andere woorden, het "correctiebedrag" heeft geen invloed op de voorgaande beslissingen in het gehele besluitvormingsproces. Binnen dat besluitvormingsproces geldt (voor zover mogelijk) de beleids- en beoordelingsvrijheid (freies Ermessen) van de inspecteur. Correctiebeleid wordt dus

**Landelijk Kantoor
Belastingregio's**
Team Vaktechniek

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag
www.belastingdienst.nl

Contactpersoon

[Redacted]

T 010 [Redacted]
M 06 [Redacted]
[Redacted]@belastingdienst.nl

Datum

6 januari 2012

Versienummer

1.0

Referentienummer

TVT201201_001

Auteur

mr. [Redacted]

Behandeld door

mr. [Redacted]
drs. [Redacted]

RE RA
RE RA

Kopie aan

Bijlagen

1

geloofwaardigheid en daarmee de legitimiteit van de Belastingdienst op het spel staat⁶.

In het correctiebeleid wordt de mogelijkheid om van de standaard correctiegrenzen af te wijken ingebed in een aantal elementen:

- het begrip "relatief geringe omvang"⁷ en
- daarbinnen "professional judgement",
- een procedurele waarborg en
- een verplichte vastlegging.

De laatste twee elementen zijn voldoende hanteerbaar uitgewerkt in het beleid zelf, dan wel in op het beleid gebaseerde werkafspraken of instructie. Team vaktechniek legt in dit memo zijn noties ten aanzien van de eerste twee elementen neer.

1. Het begrip "relatieve omvang"

Om te kunnen beoordelen of iets van "relatief" gering belang is, moet het ergens aan gerelateerd worden. Het gaat dus om een vergelijking van twee grootheden. Aan de ene kant de omvang van de onjuistheid (hierna: de fout), deze wordt vergeleken met een andere grootte (hierna het geheel). Een aantal invullingen laten zich in de praktijk denken:

- de fout als resultante van een beoordeling van een deel van de aangifte
- de fout als resultante van een beoordeling van de gehele aangifte
- het geheel is het bedrag van de betreffende belasting van het tijdvak waarop de aangifte betrekking heeft
- het geheel is een andere grootte (bijvoorbeeld een referentie aan de "materialiteit")

Team vaktechniek is van mening dat de fout als beoordeling van de aangifte in zijn geheel moet plaatsvinden. Alleen wanneer de gehele aangifte in de beoordeling is betrokken, kan immers een uitspraak worden gedaan over het totale beloop van de onjuistheden in de aangifte en kan dus een uitspraak gedaan worden over de vraag of het totaal van de bekende fouten inderdaad relatief gering is. De fout wordt uitgedrukt in een fractie van "het aangiftetijdvak van een kalenderjaar". Daarbij wordt onder meer aansluiting gevonden bij paragraaf 24a van het Besluit bestuurlijke boeten Belastingdienst (verder: BBBB).

Een fout boven de materialiteit⁸ is nooit relatief gering. Een tweede bovengrens voor de aangiftebelastingen is dat relatief gering substantieel minder moet zijn, dan de 10% van paragraaf 24a BBBB. In deze regelgeving is 10% immers de maximale grens voor het boetevrij vrijwillig verbeteren. Het spreekt dan vanzelf dat correcties die qua omvang hier dichtbij liggen wel worden aangebracht⁹. Het begrip relatief gering voor aanslagbelastingen kent geen equivalent van paragraaf 24a BBBB in de regelgeving. Uiteraard is een bedrag boven de materialiteit nooit als gering aan te merken. Ook andere elementen als bijvoorbeeld de aard van de correctie (weglek of verschuiving) kan een rol spelen.

niet per correctie toegepast maar op de totale som van eventueel aan te brengen (positieve en negatieve) correcties, de resultante van het behandelproces.

⁶ Tijdens de conferentie vaktechniek van het MTBR dit najaar werd als relevante notie over professional judgement opgetekend: "bij professional judgement hoort ook dat wordt gekeken naar uitstralingseffecten".

⁷ Waarvan alleen zeker is dat het groter is dan 225 euro.

⁸ De materialiteitstabel en de daarbij geldende kaders staan in de leidraad HT.

⁹ Dit voorkomt al te grote spanning tussen de belastingplichtige waar de correctie wordt aangebracht en de vrijwillige verbeteraars en correcte aangevers.

Bij de invulling van dit begrip moet de waarborg gezocht worden in afstemming met (IH, Vpb of S&E).

2. Het begrip professional judgement

In het correctiebeleid wordt de beoordeling op basis van professional judgement gerelateerd aan de doelstellingen van de Belastingdienst: "(...) en of het achterwege laten van de correctie past binnen de doelstellingen van de Belastingdienst, zoals het voorkomen van irritaties".

De algemene beleidsdoelstelling van de Belastingdienst is: "Burgers en bedrijven zijn bereid hun wettelijke verplichtingen aan de Belastingdienst na te komen. De bereidheid om de wettelijke verplichtingen na te komen, noemen we 'compliance'. De Belastingdienst bevordert de compliance in de eerste plaats door vanuit een dienstverlenende houding te zorgen voor goede communicatie met burgers en bedrijven. Daarnaast houdt de Belastingdienst adequaat toezicht op de naleving van wettelijke verplichtingen en dwingt die naleving desnoods af"¹⁰.

De achtergrond bij de totstandkoming van de uitzondering "professional judgement" op de "harde correctiegrens van € 225" is gelegen in het nastreven van compliance en doelmatigheid. Het professional judgement dient dus te worden gemaakt in de context van de twee begrippen die ontleend zijn aan de algemene beleidsdoelstelling.

"Compliance"

De eerste vraag die zich opdringt is: "draagt niet corrigeren bij aan compliance?" Als we de vraag beperken tot de vraag betreffende het effect op de compliance van de betreffende belastingplichtige zelf, dan laat het antwoord zich vooral bepalen vanuit gedragswetenschappelijke inzichten¹¹. Hoewel het beeld allesbehalve eenduidig is kan uit de beschikbare literatuur¹² in grote lijnen de conclusie getrokken worden, dat compliance vooral wordt beïnvloed door procedurele rechtvaardigheid¹³. Het gaat dus niet om de vraag of je corrigeert, maar hoe je corrigeert.

Niet corrigeren boven de correctiegrens kan dus niet op basis van professional judgement gerechtvaardigd worden onder verwijzing naar het versterken van compliance. Het al dan niet corrigeren is namelijk niet de bepalende factor daarin. Bovendien kan het niet corrigeren van een dergelijk fout een negatieve invloed hebben op onze legitimiteit. Hierbij dient ook het effect van een dergelijke beslissing op de perceptie van anderen dan de betreffende belastingplichtige in ogenschouw te worden genomen.

¹⁰ Zie o.a. Beheersverslag Belastingdienst 2010.

¹¹ Daarbij past de fiscale professional enige bescheidenheid, aangezien de professie van de gedragswetenschapper niet zijn dagelijks metier is.

¹² Zie o.a.:

Streng doch rechtvaardig; Ouwerkerk, Harreveld en Van der Pligt maart 2007

Procedural Justice and Affect Intensity: understanding Reactions to regulatory Authorities; Kristina Murphy. A Four-Component Model of procedural justice: Defining the meaning of a fair Process; Blader en Tyler. Restorative Justice and Procedural justice: Dealing with Rule Breaking; Tyler. Psychological Perspective on legitimacy and legitimation; Tyler. Bestrafen, belonen en beïnvloeden: Een gedragswetenschappelijk perspectief op handhaving; Pligt, Koomen en Harreveld.

¹³ Team vaktechniek heeft zich op dit punt laten ondersteunen door B/CKC afdeling marketing en onderzoek.

"Procedurele rechtvaardigheid"

Gedragswetenschappelijke studies tonen aan dat een hoge mate van waargenomen rechtvaardigheid (TVT: in casu bij de gecorrigeerde) resulteert in naleving van regels en bovendien een positief effect heeft op de acceptatie van sancties en percepties van autoriteit¹⁴. Er zijn een aantal factoren die de mate van waargenomen procedurele rechtvaardigheid beïnvloeden. De communicatie van de handhaver (Belastingdienstmedewerker) is een belangrijke factor daarin. Slagen wij er in voldoende procedureel rechtvaardig te zijn bij het corrigeren, dan is de kans op compliance groter. Bij procedurele rechtvaardigheid gaat het om elementen als:

- inspraak hebben of "hun zegje kunnen doen"
- neutraliteit, transparantie
- respectvolle beleefde benadering
- de overtuiging dat er een op rechtvaardige beslissing gerichte procedure wordt gehanteerd.
- de overtuiging dat wij proberen tot een eerlijk (lees: gelijke behandeling) oordeel te komen
- het wijzen op de mogelijkheden tegen de beslissing in bezwaar of beroep te gaan
- etc.

Doelmatigheid

Een van de achtergronden van het correctiebeleid is dat het niet doelmatig is geringe correcties aan te brengen. Daarbij wordt ook gedacht aan de administratieve handeling door de Belastingdienst zelf. De kosten wegen dan niet op tegen de baten. Dat zelfde geldt natuurlijk voor belastingplichtigen die in een dergelijke context irritatie kunnen ervaren. De correctiegrens dient er toe deze effecten te voorkomen omdat die niet doelmatig zijn. Ook artikel 64 Awr biedt mogelijkheden¹⁵ om dergelijke ondoelmatige effecten te voorkomen, bijvoorbeeld het aanbrengen van de correctie in een ander tijdvak e.d.. Uiteraard wordt in de afweging van doelmatigheid het belang dat andere bestuursorganen hebben bij de juistheid van onze inkomensvaststelling (o.a. polisadministratie) betrokken. De besluitvorming in dat kader wordt dan ook gerespecteerd¹⁶. Andere gevallen waarin het aanbrengen van geringe correcties op grond van doelmatigheid achterwege blijven zijn denkbaar. Zo kan doelmatigheid als rechtvaardiging voor niet corrigeren van relatief geringe correcties in uitzonderlijke gevallen gevonden worden in een aanzienlijke besparing voor de Belastingdienst in gegevensgericht onderzoek¹⁷. Het achterwege laten van correcties vergt waarborgen in afstemming met management en vaktechniek, waarbij er oog moet zijn voor mogelijke uitstralingseffecten.

¹⁴ Ouwerkerk, Van Harreveld en Van der plicht in streng doch rechtvaardig verwijzen hiervoor naar Tyler 2006.

¹⁵ Uiteraard, mits aan de voorwaarden van deze bepaling wordt voldaan.

¹⁶ Besluit 8 maart 2010, nr. DGB 2010/565m Staatscourant 2010/3990; met name paragraaf 3.

¹⁷ De in HT gebruikelijke zelfmonitoring door een bedrijf is weliswaar hetgeen de Belastingdienst overall nastreeft, maar het is op zich zelf geen reden een situatie van uitzonderlijke doelmatigheid aan te nemen. Hierbij speelt ook het voorkomen van spanning in de compliance naar correcte aangevers en bedrijven die (al dan niet) vrijwillig suppleren een rol.

Bijlage

Het correctiebeleid op dit punt luidt:

1. Boven de € 225,- kan sprake zijn van een correctie van relatief geringe omvang. Op grond van zijn *professional judgement* (onderstreping TVT) bepaalt de (controle)medewerker of hiervan sprake is en of het achterwege laten van de correctie past binnen de doelstellingen van de Belastingdienst, zoals het voorkomen van irritaties¹⁸. De medewerker pleegt daartoe collegiaal overleg met een M1'er of een door deze M1'er¹⁹ aangewezen ter zake deskundige gesprekspartner en legt dit overleg traceerbaar vast;
2. Op grond van zijn *professional judgement* (onderstreping TVT) beoordeelt de medewerker of zodra in één van de behandelde jaren de correctiegrens wordt overschreden, ook de andere behandelde jaren gecorrigeerd moeten worden. Een correctie van relatief geringe omvang kan in dit geval een argument zijn om de correctie achterwege te laten;

Verder is relevant de "Instructie bij het correctiebeleid"²⁰. Ten aanzien van "professional judgement" is de volgende passage in de instructie opgenomen:

Bij een correctie van € 10.000 bij een multinationale onderneming zal gesproken kunnen worden van een correctie van relatief geringe omvang, maar is dat bij een onderneming in het MKB of ZZP-er eerder een correctie van substantiële omvang.

Bij de hier bedoelde correctie van boven de € 225 bepaalt de (controle)medewerker op basis van zijn professional judgement of sprake is van een correctie van relatief geringe omvang en of het achterwege laten van de correctie past binnen de doelstellingen van de Belastingdienst, zoals het voorkomen van irritaties. Wel geldt voor zijn beslissing het vereiste dat hij hierover vooraf overleg pleegt met een M1'er of door deze M1'er aangewezen ter zake deskundige gesprekspartner (b.v. de vakgroep- of middelcoördinator en/of leidinggevende). Het MT van de Belastingdienst hecht er waarde aan dat de verantwoordelijkheid hier belegd wordt bij het MT van de Belastingdienstregio om op dit vlak eenheid van beleid en uitvoering te waarborgen.

Het is aan de regio's en/of kantoren om aan dit vereiste vooroverleg vorm en niveau te geven.

Uiteraard vindt van een dergelijk overleg en de daaruit voortkomende beslissing een gedegen vastlegging plaats in het (elektronische) dossier van de betreffende belastingplichtige

¹⁸ Zie §1 Context. Het achterwege laten van een correctie vraagt ook om een motivering. Dit argument van de motiveringsplicht zal nog sterker worden als dit correctiebeleid toch extern – bijv. op grond van de Wet openbaarheid bestuur – bekend wordt.

¹⁹ Het MT van de Belastingdienst hecht er waarde aan dat de verantwoordelijkheid hier belegd wordt bij het MT van de Belastingdienstregio om op dit vlak eenheid van beleid en uitvoering te waarborgen.

²⁰ Instructie correctiebeleid versie 2.1 20110330.

15-12-2021

Mededeling toepassing correctiebeleid bij navordering IH, gevolgen arrest ECLI:NL:HR:2021:1671.

van: Persoonsgegevens

Op 12 november 2021 heeft de Hoge Raad (HR) een uitspraak gedaan over de toepassing van het correctiebeleid bij navordering. In geschil was de vraag hoe de correctiegrens uit het correctiebeleid toegepast moet worden indien sprake is van een correctie van een inkomen van meer dan € 1000 terwijl het belastingbedrag minder is dan € 450. In het correctiebeleid staat hierover in onderdeel 4:

4. Het te hanteren bedrag bij een navordering bedraagt € 450 (c.q. € 1.000 inkomen), behoudens in gevallen waarin sprake is van kwade trouw of repeterende onjuistheden. (...)

Hof Den Haag concludeerde dat het correctiebeleid zo moet worden uitgelegd, dat een navorderingsaanslag tot een bedrag van niet meer dan € 450 niet wordt opgelegd, ook al is de aangebrachte inkomenscorrectie hoger dan € 1.000, tenzij sprake is van kwade trouw of repeterende onjuistheden. De HR heeft deze uitleg van het correctiebeleid door het Hof in stand gelaten.

Na overleg met het Team Cassatie en de afdeling FJZ/FR is besloten om dit arrest als uitgangspunt te nemen. Dit betekent dat over de interpretatie van dit aspect uit genoemd onderdeel 4 uit het correctiebeleid niet meer geprocedeerd zal worden. Lopende zaken worden ingetrokken (onze beroepen). In zaken waar de belastingplichtige in beroep is gegaan, zal de correctie worden teruggenomen.

Overige geschillen over de toepassing van het correctiebeleid worden in beginsel nog steeds aan de rechter voorgelegd.

Openstaande rechtsvraag

Op dit moment loopt een procedure over de vraag of de correctiegrens bij correcties die tussen partners verdeeld mogen worden, toegepast moet worden vóór of na de verdeling. De Belastingdienst neemt het standpunt in dat de grens moet worden toegepast vóór de verdeling. Dit is ook opgenomen in de instructie bij het correctiebeleid. (zie <https://intranet.belastingdienst.nl/formeel-recht/files/2017/04/Instructie-Correctiebeleid-vs-2.11.pdf>, onderdeel 5).

Geadviseerd wordt het desbetreffende deel uit de instructie bij de aan rechtbanken en hoven toe te zenden stukken te voegen. De onderbouwing hierbij is dat het in verband met de rechtsgelijkheid voor de aan te brengen correctie niet mag uitmaken of en zo ja hoe partners die correctie onderling willen verdelen.

Volledigheidshalve wordt er op gewezen dat op grond van het correctiebeleid, ingeval van repeterende onjuistheden of kwade trouw, bij navordering de grens van € 450 niet geldt.

23-08-2023

Mededeling toepassing correctiebeleid bij correctiegrens van € 225

[Toelichting van 16 mei 2023, nr. 2023-0000117174, op het niet instellen van beroep in cassatie tegen de uitspraken van Hof Amsterdam van 21 maart 2023, nrs. 22/00552, 22/00553 en 22/00326, ECLI:NL:GHAMS:2023:809, 810 en 775](#)

van: Persoonsgegevens

Op 21 maart 2023 heeft Hof Amsterdam uitspraak gedaan over de toepassing van het correctiebeleid bij een te betalen bedrag aan belasting van minder dan € 225. In geschil was de vraag hoe de correctiegrens uit het correctiebeleid toegepast moet worden, als sprake is van een correctie van inkomen van meer dan € 500, terwijl het naar aanleiding daarvan te betalen belastingbedrag minder is dan € 225.

In het correctiebeleid staat hierover in onderdeel 1 en 3:

- 1. Een te hanteren bedrag aan (minimaal) te betalen belasting naar aanleiding van correcties van € 225 per individuele belastingaanslag, dus per middel en belastingplichtige*

- 3. Het te hanteren bedrag bij een inkomenscorrectie bedraagt € 500;*

Hof Amsterdam concludeert dat het correctiebeleid zo moet worden uitgelegd, dat een aanslag tot een te betalen bedrag van niet meer dan € 225 niet wordt opgelegd, ook al is de aangebrachte inkomenscorrectie hoger dan € 500.

Na overleg met de afdeling Cassatie en de afdeling FIZ/FR is besloten om de uitleg van het beleid in deze uitspraak als uitgangspunt te nemen. Dit betekent dat over de interpretatie van dit aspect uit genoemd onderdeel 1 uit het correctiebeleid niet meer geprocedeerd zal worden. Lopende zaken worden ingetrokken (onze beroepen). In zaken waar de belastingplichtige in beroep is gegaan, zal de correctie worden teruggenomen.

23-08-2023

Mededeling toepassing correctiebeleid bij navordering IH van Persoonsgegevens

Toelichting van 22 mei 2023, nr. 2022-00000180298, op het intrekken van het beroep in cassatie tegen de uitspraak van Hof Amsterdam van 14 februari 2023, nr. 21/00497, 21/00498 en 21/00499, [ECLI:NL:GHAMS:2023:497](#).

Op 14 februari 2023 heeft Hof Amsterdam een uitspraak gedaan over de toepassing van het correctiebeleid bij navordering. In geschil was de vraag hoe de correctiegrens uit het correctiebeleid toegepast moet worden indien sprake is van een correctie op het inkomen van minder dan € 1000, maar vanwege de consequenties van deze correctie op de algemene heffingskorting en ouderenkorting er meer dan € 1000 is gecorrigeerd en het naar aanleiding daarvan te betalen belastingbedrag meer is dan € 450.

In het correctiebeleid staat hierover in onderdeel 4:

4. Het te hanteren bedrag bij een navordering bedraagt € 450 (c.q. € 1.000 inkomen), behoudens in gevallen waarin sprake is van kwade trouw of repeterende onjuistheden. (...)

Hof Amsterdam concludeerde dat het correctiebeleid zo moet worden uitgelegd, dat een navorderingsaanslag tot een te betalen bedrag van meer dan € 450 niet wordt opgelegd, als de aangebrachte correctie op het inkomen niet hoger is dan € 1.000, tenzij sprake is van kwade trouw of repeterende onjuistheden. Deze casus is dus anders dan de situatie in het arrest van de Hoge Raad van 12 november 2021, [ECLI:NL:HR:2021:1671](#). In het arrest van de Hoge Raad was sprake van een correctie op het inkomen van meer dan € 1000 terwijl het belastingbedrag minder is dan € 450. Ook dit arrest moet als leidraad worden genomen.

Na overleg met de afdeling Cassatie en de afdeling FJZ/FR is besloten om de uitleg die in de uitspraak van het Hof Amsterdam aan het correctiebeleid wordt gegeven als uitgangspunt te nemen. Dit betekent dat over de interpretatie van dit aspect uit genoemd onderdeel 4 uit het correctiebeleid niet meer geprocedeerd zal worden. Lopende zaken worden ingetrokken (onze beroepen). In zaken waar de belastingplichtige in beroep is gegaan, zal de correctie worden teruggenomen.